

Ett kall

Ännu ett år av exkursioner, inventeringsläger och möten har passerat. Floraväkteriet fortgår (kom ihåg att rapportera in i Floraväkteri-appen på rätt lokal direkt) och DABS verksamhet likaså. Vi går in i en vinterlunk och vila för att med ny kraft ta oss an 2023 då nya floravandringar väntar! Det känns som att vårt intresse för växter är ett viktigt kall - nu mer än någonsin.

Uppfylld av gårdagens teaterföreställning Kallocain funderar jag på kopplingen mellan kultur och natur. Vår nya regering verkar inte ge mycket för varken kultur eller naturvetenskapliga forskningsresultat. De verkar inte tro på klimatförändringar - men en svensk komiker gör ändå tv-serie om hur vi måste anpassa oss till ett förändrat klimat. Sibirisk kyla, ökenhetta, tornados och översvämningar. (Och då pratar han om hur vi människor påverkas. 15 graders värme i november – blomsterlupinerna blommar för fullt! Vilka andra förändringar har ni sett i år? Går det ens att sja om alla följd effekter?) Vad anses vara det rätta för staten? Vilka rädslor styr? Med Herr Kall i tankarna undrar jag om något registreras när jag skriver om *bombmurkla* och *sprängört...*, men det är ju faktiskt om hans hopp jag vill berätta! Leo förändras som människa mot slutet av boken och pjäsen. Han påverkas av sin chef Edo Rissen – som tror att det finns ett grönt djup i människan, ett hav av oskadd växtkraft. Leo börjar se stjärnor pulsera som hjärtan och fylla tomrum med våg på våg av vibrerande liv, han ser i sin själ att han är med om att skapa en ny värld. Vad som helst kan ske!

Och jag instämmer; det finns ett grönt djup, något oförstörbart – det finns!

En uppmaning inför 2023 – gå ut och njut! Ta alla chanser att se vår natur och livet som rinner upp.

Matilda